

## برافروخته نگاه داشتن هدیه روحانی

همه انسانها در طول زندگی خود حداقل یک بار آتشی که به تازگی خاموش و به خاکستر تبدیل شده است را دیده‌اند. اگر در اطراف این خاکستر گرما حس شود به احتمال بسیار زیاد هنوز در زیر آن، زغال وجود دارد. یکی از راه‌هایی که می‌تواند باعث برافروخته شدن دوباره آن آتش شود این است که زغال‌ها را باد بزنیم. پولس رسول از این مثال برای آموزش موضوعی مهم به تیموتائوس درباره زندگی روحانی‌اش استفاده می‌کند. زندگی روحانی ایمان‌داران می‌تواند همچون آتشی باشد که به خاکستر تبدیل شده و گرما و شعله خود را از دست داده است.

رساله دوم تیموتائوس ۱: ۳-۷

«۳ شکر می‌کنم آن خدایی را که از اجداد خود به ضمیر خالص بندگی او را می‌کنم، چونکه دائماً در دعا‌های خود تو را شبانه روز یاد می‌کنم، ۴ و مشتاق ملاقات تو هستم چونکه اشک‌های تو را به خاطر می‌دارم تا از خوشی سیر شوم. ۵ زیرا که یاد می‌دارم ایمان بی‌ریای تو را که نخست در جدهات لوئیس و مادرت افنیکی ساکن می‌بود و مرا یقین است که در تو نیز هست. ۶ لهنذا به یاد تو می‌آورم که آن عطای خدا را که به وسیله گذاشتن دست‌های من بر تو است برافروزی. ۷ زیرا خدا روح ترس را به ما نداده است بلکه روح قوت و محبت و تادیب را.»

اولین موضوعی که پولس رسول در این آیات به تیموتائوس خاطرنشان می‌کند این است که او به‌خاطر دعا‌هایی که خانواده‌اش در کودکی برایش کرده‌اند، برکت یافته است. او همچنین به تیموتائوس می‌گوید که خودش نیز شبانه روز برای او دعا می‌کند.

پولس در دوم تیموتائوس ۱: ۶ می‌فرماید:

«۶ لهنذا به یاد تو می‌آورم که آن عطای خدا را که به وسیله گذاشتن دست‌های من بر تو است برافروزی.»

پولس رسول از شاگرد خود تیموتائوس می‌خواهد تا آن هدیه روحانی را که خداوند به او داده است باد بزند. این بخش از وصیت یا خواست پولس مستقیماً به خود تیموتائوس مربوط است. ما ایمان‌داران باید هدیه‌ای را که خداوند برای بنای کلیسا به ما داده است باد بزنیم.

عیسای مسیح در کتاب مکاشفه ۳: ۱۵-۱۶ می‌گوید:

«۱۵ اعمال تو را می‌دانم که نه سرد و نه گرم هستی. کاشکه سرد بودی یا گرم. ۱۶ لهنذا چون فاتر هستی یعنی نه گرم و نه سرد، تو را از دهان خود قی خواهم کرد.»

خداوند از ایمان‌دارانی که همچون خاکستر آتش، نه گرم و نه سرد باشند برای گسترش ملکوت خود بر روی زمین استفاده نمی‌کند. حال باید از خود بپرسیم که آیا آتش آن هدیه روحانی را که خداوند به ما داده است باد می‌زنیم و شعله‌های آن را برافروخته نگاه می‌داریم یا خیر؟

باد زدن هدیه روحانی یعنی تهیه خوراک روحانی از کلام خداوند برای خودمان که باعث پیشرفت روحانی و رشد در پروسه قدوسیت می‌گردد. ایمان‌داران باید دانشجوی کلام خداوند باشند و با آموختن کتاب مقدس، خوراک روحانی مورد نیاز را برای مشتعل نگاه داشتن آتش هدیه روحانی‌شان فراهم سازند. مادامی که این آتش در قلبمان روشن باشد می‌توانیم از زندگی

خود لذت ببریم. اگر در زندگی پس از ایمانمان مایوس و ناامید هستیم بدان معنا است که آتش روحانی در قلبمان در حال خاموش شدن است. هنگامی که این آتش در ما ایمانداران به خاکستر تبدیل شود، دوری از حضور خداوند را بیشتر احساس خواهیم کرد. زمانی که آتش درونمان را باد بزنیم، اولین شخصی که از آن لذت می‌برد خومان هستیم و پس از آنکه این آتش شعله‌ور شد، قادر خواهیم بود با استفاده از آن هدیه روحانی به دیگران نیز برکت دهیم و آنها را بنا کنیم. در نقطه مقابل، گناه نیز تأثیری مشابه بر زندگی شخص دارد. گناه در مرحله اول بر روی خود شخص تأثیر منفی می‌گذارد و پس از آن ممکن است پیامدهای آن، گریبان اطرافیان شخص را نیز بگیرد.

عیسای مسیح در مکاشفه ۳: ۲۰ می‌گوید:

« ۲۰ اینک بر در ایستاده می‌گویم؛ اگر کسی آواز مرا بشنود و در را باز کند، به نزد او درخواهم آمد و با وی شام خواهم خورد و او نیز با من. »

چه چیزی سبب می‌گردد تا شخص ایماندار قادر به باز کردن در بر روی مسیح نباشد؟

انجام گناه و به تبع آن دوری از حضور خداوند، اصلی‌ترین دلیل ناتوانی در انجام اراده عیسای مسیح است. اگر آتش درون قلبمان را باد بزنیم، گرمای وجودمان از بین خواهد رفت و به سوی گناه کشیده خواهیم شد. غرق شدن در دنیا، ما ایمانداران را از برقراری ارتباط با عیسای مسیح منع می‌کند و هنگامی که آتش درونمان به خاکستر تبدیل شود، به موضوعات دنیوی بیشتر از موضوعات روحانی فکر خواهیم کرد.

پولس رسول در اول تیموتائوس ۶: ۹-۱۱ می‌گوید:

« ۹ اما آنانی که می‌خواهند دولتمند شوند، گرفتار می‌شوند در تجربه و دام و انواع شهوات بی‌فهم و مضر که مردم را به تباهی و هلاکت غرق می‌سازند. ۱۰ زیرا که طمع ریشه همه بدیها است که بعضی چون در پی آن می‌کوشیدند، از ایمان گمراه گشته، خود را به اقسام دردها سفتند. ۱۱ ولی تو ای مرد خدا، از اینها بگریز و عدالت و دینداری و ایمان و محبت و صبر و تواضع را پیروی نما. »

پولس از تیموتائوس می‌خواهد همچون آنانی که به دنبال ثروت دنیا هستند عمل نکند بلکه از انجام این گونه اعمال و طرز فکرها دوری کند. زمانی که طمع و پول‌دوستی را کنار بگذاریم، قادر خواهیم بود از عیسای مسیح اطاعت کنیم و تنها در این صورت می‌توانیم همچون یک سرباز برای مسیح خدمت کنیم. در مقابل، اگر تمام فکر و زندگی خود را درگیر مسائل دنیوی کنیم قادر به انجام اراده عیسای مسیح برای گسترش کلیسای او نخواهیم بود.

پولس در رساله به فلیپیان ۳: ۸ می‌گوید:

« ۸ بلکه همه چیز را نیز به سبب فضیلت معرفت خداوند خود مسیح عیسی زیان می‌دانم که به‌خاطر او همه چیز را زیان کردم و فضله شمردم تا مسیح را دریابم. »

دنیا و آنچه در آن است نباید برای ما ایمانداران ارزشمند باشد زیرا روزی تمامی آن را از دست خواهیم داد. تنها چیزی که برای ابدیت پابرجا و باقی خواهد بود، خداوندان عیسای مسیح است.

رساله دوم تیموتائوس ۱: ۷

« ۷ زیرا خدا روح ترس را به ما نداده است بلکه روح قوت و محبت و تادیب را. »

روح‌القدس به ما ایمانداران قوت می‌دهد تا توانایی انجام اراده خداوند را داشته باشیم. خداوند محبت خود را به ما ایمانداران نشان می‌دهد ولی در محبت او تادیب نیز وجود دارد. او از ما می‌خواهد مطیع او باشیم و در برخی موارد، زمانیکه

از او ناطاعتی کنیم و از مسیر اراده او خارج شویم، برای بازگرداندن و نگه‌داشتنمان در مسیر صحیح روحانی، ما را تادیب خواهد نمود. اگر درک کنیم که خداوند نیکو و عالم مطلق می‌خواهد از طریق این تنبیه، رفتار و طرز زندگی صحیح را به ما بیاموزد، شادی می‌کنیم و با تکیه بر او در این یادگیری پیش می‌رویم.

هنگامی که آتش هدیه روحانی خداوند را باد بزنیم و آن برافروخته نگاه داریم، او نیز در زندگی ما عمل خواهد کرد و همچون درختی خواهیم بود که در کنار رودی پر آب کاشته شده است. در این صورت هرگز خشک نخواهیم شد بلکه در زمان مناسب، ثمره خواهیم داد. خداوند از ایمان‌دارانی که به دنبال انجام اراده او باشند برای بنای دیگر ایمان‌داران که بدنه کلیسا را تشکیل می‌دهند استفاده خواهد کرد.

آمین!